

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 12C/346/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513212486
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Erika Trtalová
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2016:3513212486.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom samosudkyňou JUDr. Ing. Erikou Trtalovou v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, proti odporcovi: S. S., nar. XX.XX.XXXX, občan Slovenskej republiky, bytom G. K. G., O.. Š.. Q. XXX/X, adresa pre doručovanie S. G. K. G., o zaplatenie 2.325,17 Eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

- I. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 1.187,59 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.187,59 Eur od 29.03.2013 do zaplatenia, a to formou splátok vo výške 30,- Eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, I. XXXXXXX, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh.
- II. Vo zvyšnej časti návrh zamietá.
- III. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 25.11.2013 proti odporcovi domáhal zaplatenia sumy 2.325,17 Eur spolu s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 1.894,87 Eur od 29.03.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Uviedol, že právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca uzavrela dňa 28.03.2013 s navrhovateľom ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bol odplatný prevod pohľadávky proti odporcovi. Dňa 20.06.2008 uzavrel právny predchodca navrhovateľa s odporcom zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX na základe ktorej odporcovi bol poskytnutý úver a odporca sa zaviazal uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas s dohodnutou výškou ročnej úrokovej sadzby 12,35 %. Odporca sa zaviazal splatiť úver formou pravidelných mesačných splátok s dátumom splatnosti pôvodne dohodnutej poslednej mesačnej splátky úveru dňa 20.11.2013. Odporca v rozpore so zmluvnými dojednaniami neplnil svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky istiny a úrokov riadne a včas, čím nastal prípad porušenia podmienok úverovej zmluvy. Vzhľadom na trvajúce omeškanie odporcu s platením zmluvne dohodnutých splátok, právny predchodca navrhovateľa listom zo dňa 22.02.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru v súlade s ustanovením čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok úverovej zmluvy, čím pohľadávka z úverovej zmluvy v celkovej výške 2.530,71 Eur pozostávajúca z istiny nesplatennej časti úveru v sume 1.894,87 Eur a nesplatených úrokov a poplatkov za správu úveru v sume 635,84 Eur stala splatnou v celom rozsahu. Právny predchodca navrhovateľa v písomnom oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zároveň vyzval odporcu na okamžitú úhradu dlžnej sumy 2.530,71 Eur spolu s príslušenstvom v lehote do 10 dní od prevzatia oznámenia. Odporca svoj záväzok v poskytnutej lehote

splatnosti do 28.03.2013 nezaplatil, odporca je tak od 29.03.2013 v omeškaní so zaplacením pohľadávky z úverovej zmluvy v celkovej výške 2.530,17 Eur pozostávajúcej z istiny nesplatennej časti úveru v sume 1.894,87 Eur a nesplatených úrokov a poplatkov za správu úveru v sume 635,84 Eur, z čoho riadne zmluvné úroky úveru predstavujú sumu 370,50 Eur a poplatky za správu úveru sumu 59,80 Eur. S poukazom na omeškanie odporcu si navrhovateľ uplatnil aj nárok na úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Odporca sa k žalobnému návrhu uviedol, že nie je schopný zaplatiť žalovanú sumu naraz, pretože pracuje len na základe dohody o pracovnej činnosti a jeho príjem je vo výške 120,- Eur mesačne. Je schopný zaplatiť splátky vo výške 30,-Eur mesačne. Viac zaplatiť nemôže pretože si musí platiť nájomné a základné poplatky. Do momentu, keď bol zamestnaný platil jednotlivé splátky prostredníctvom trvalého príkazu.

Vo veci súd rozhodol v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. bez prítomnosti odporcu, navrhovateľa a právneho zástupcu navrhovateľa. Právny zástupca navrhovateľa svoju neprítomnosť ako aj neprítomnosť navrhovateľa ospravedlnil písomne s tým, že oprávnenosť ním uplatňovaného nároku bola dostatočne preukázaná predloženými dôkazmi a osobnou účasťou na pojednávaní by došlo k zvýšeniu trov konania. Zároveň vyjadril súhlas, aby súd rozhodol bez ich prítomnosti. Odporca svoju neúčasť ospravedlnil a rovnako zotrval na svojich vyjadreniach.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením návrhu a písomného vyjadrenia navrhovateľa v spojení s listinami predloženými navrhovateľom a zistil tento skutkový stav:

Právny predchodca navrhovateľa, Slovenská sporiteľňa, a.s. uzavrel dňa 20.06.2008 s odporcom ako fyzickou osobou zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej odporcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.659,70,- Eur a odporca sa zaviazal uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas. Mesačné splátky boli dohodnuté vo výške od prvého čerpania do 20.07.2008 vo výške 39,67 Eur a poplatok za správu úveru vo výške 1,99 Eur (splátka vo výške istiny, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, náklady banky spojených s úverom). Súčasne odporca zaplatil poplatok za správu úveru vo výške 63,04 Eur. Pred postúpením odporca čerpal finančné prostriedky a následne odporca celkovo zaplatil 472,11 Eur.

Dňa 28.03.2013 sa stala pohľadávka vo výške 2.530,71 Eur splatná vyhlásením mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru v súlade s ustanovením čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok úverovej zmluvy.

Zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28.03.2013 postúpil postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. pohľadávku proti odporcovi na navrhovateľa. Právny predchodca navrhovateľa zaslal odporcovi listom oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti spolu s výzvou na úhradu v lehote do 10 dní v celkovej výške 2.530,17 Eur pozostávajúcej z istiny nesplatennej časti úveru v sume 1.894,87 Eur a nesplatených úrokov a poplatkov za správu úveru v sume 635,84 Eur, z čoho riadne zmluvné úroky úveru predstavujú sumu 370,50 Eur a poplatky za správu úveru sumu 59,80 Eur.

V zmysle bodu 3.1.3 Obchodných podmienok, klient je povinný platiť banke poplatok za jemu poskytnutý balík služieb vo výške určenej sadzobníkom. Banka je oprávnená účtovať poplatok za jemu poskytnutý balík z účtu, ktorý je súčasťou balíka alebo z akéhokoľvek iného účtu klienta vedeného bankou.

Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa ustanovenia § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

Ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Preto bolo potrebné riadiť sa všeobecnou právnou úpravou.

Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34).

Túto smernicu je nevyhnutné podľa názoru súdu používať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero und Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti.

Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky. Znamená to dosiahnuť výsledok sledovaný čl. 6 Smernice, konkrétne chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke a dosiahnuť zámer čl. 7 Smernice. Tieto opatrenia môžu pôsobiť ako odstrašujúci prostriedok a predchádzať nečestným zmluvným podmienkam.

Podľa ustanovenia čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa ustanovenia čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa ustanovenia čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Podľa ustanovenia čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa ustanovenia čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili

súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon 258/2001 Z.z.“) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) až j) zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu, b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby, g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu, i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd právny vzťah medzi účastníkmi posúdil ako vzťah založený podľa zákona č. 258/2001 Z.z..

Ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. predstavujú špeciálny predpis k úprave úverových zmlúv. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujú osobitný zmluvný typ záväzku upravený osobitným zákonom č. 258/2001 Z.z., ktorý osobitne ustanovuje náležitosti zmluvy a v ostatných náležitostiach odkazuje na úpravu ustanovení Občianskeho zákonníka.

Úmyslom zákonodarcu pri tzv. spotrebiteľských úveroch, teda pri právnych vzťahoch, keď na jednej strane vystupuje veriteľ (zväčša podnikateľ, finančná inštitúcia) a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol a nemôže individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, je chrániť postavenie slabšieho spotrebiteľa pred nekalými zmluvnými dojednaniami. Preto zákonodarca pre tento zmluvný typ stanovil osobitné podstatné náležitosti pre ktoré je potrebné aplikovať aj niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj je potrebné prihliadať aj na smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú.v. ES L 42, 12.2.1987) v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990 (Ú.v. ES L 61, 10.3.1990) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú.v. ES L 101, 1.4.1998) ktorá bola transponovaná do nášho právneho poriadku. Hoci smernica nemá priamy účinok, je potrebné zákonné ustanovenia, ktoré boli prijaté na jej implementáciu resp. transponovanie, vykladať v zmysle dosiahnutia cieľov smernice, teda tzv. euro konformným výkladom.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol so spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi účastníkmi bola dňa 20.06.2008 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, a to medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom. Predmetná zmluva tak spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred ich uzavretím. Súčasťou zmluvy sú tiež všeobecné podmienky, ktoré odporca ovplyvniť nemohol, nakoľko spôsobu spracovania boli pripravené už vopred a pre veľký počet spotrebiteľov. Zmluva bola uzavretá medzi veriteľom - navrhovateľom ako právnickou osobou, ktorá má v predmete svojej podnikateľskej činnosti o. i. poskytovanie úverov z vlastných zdrojov ako podnikanie a spotrebiteľom - odporcom ako fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver ako vyplýva z predmetnej zmluvy na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania - na nákup tovaru a služieb, ide o zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver, teda dočasne poskytnúť peňažné prostriedky na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere v inej právnej forme - vo forme úveru a spotrebiteľ sa zaväzuje tieto vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Vzhľadom na charakter predmetnej zmluvy o úvere a účastníkov zmluvy je potrebné na zmluvný vzťah aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskom práve. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú navrhovateľ opiera uplatnený nárok, neobsahuje obligatórne náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) a § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 258/2001 Z. z., ktorými sú výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ročná percentuálna miera nákladov. Úverová zmluva obsahuje dojednanie, v ktorom je ročná percentuálna miera nákladov uvedená 12,35 %. Spôsob určenia ročnej percentuálnej miery nákladov je definovaný ako celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, sú vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Ide o tzv. základnú rovnicu, ktorá kladie do rovnováhy celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej na ročnom základe.

Ďalej bolo zistené, že zmluva o úvere neobsahuje zákonnú náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zmluva neobsahuje presnú

výšku toho ktorého nároku tak, ako to má na mysli vyššie uvedené zákonné ustanovenie. Z citovaného ustanovenie jednoznačne vyplýva, že pri stanovení výšky mesačnej splátky mal právny predchodca navrhovateľa v úverovej zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené), tak ako to predpokladá (resp. stanovuje) zákon o spotrebiteľských úveroch. Za naplnenie tejto náležitosti nie je možné považovať uvedenie mesačnej splátky bez špecifikácie istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ podľa citovaných zákonných ustanovení má právo na informácie o tom, v akej sume splatí samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí tieto úroky.

Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom takejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Z ustanovenia § 4 ods. 2 písm.

i) zákona č. 258/2001 Z.z. vyplýva, že v čase uzatvorenia, táto zmluva mala obsahovať aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok nestačí uviesť len celkovú výšku splátok. Predložená zmluva o úvere takýto konkrétny splátkový kalendár neobsahovala. Takáto informácia je pritom významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je preňho výhodný, prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver (rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 24.06.2015 vydaný v konaní sp. zn. 6Co/345/2015).

Zákonným následkom nedodržania kogentnej právnej úpravy v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) a § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 258/2001 Z.z., je zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.).

Keďže vychádzajúc z uvedeného vznikla odporcovi povinnosť vrátiť navrhovateľovi len hodnotu poskytnutého úveru, a preto odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1.187,59 Eur (úver bol poskytnutý vo výške 1.659,70 Eur - zaplatená časť úveru vo výške 472,11 Eur).

Navrhovateľ si uplatnil zákonný úrok z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po dodatočne poskytnutej lehote na zaplatenie, t.j. 29.03.2013. Základná úroková sadzba ECB platná ku dňu splatnosti bola vo výške 0,75 %. Navrhovateľovi teda vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z nesplateného časti úveru, a preto súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 8,75% zo sumy 1.187,59 Eur od 29.03.2013 do zaplatenia. Súd uložil povinnosť odporcovi zaplatiť v lehote v súlade s § 160 ods. 1 veta druhá O.s.p. s poukazom na majetkové pomery odporcu.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 142 ods. 2 O.s.p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. S poukazom na vyrovnaný pomer úspechu a neúspechu navrhovateľa a odporcu, súd žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. (úspech navrhovateľa 51,08% a úspech odporcu 48,92%).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne cestou tunajšieho súdu písomne, v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 221 ods. 1 O.s.p., súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím dobrovoľne splnená, možno podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.